

MK *Adw. Małgorzata Kowacz*

Kancelaria Adwokacka w Krakowie

tel. 530 441 353

ul. Krowoderska 11/2, 31 – 141 Kraków

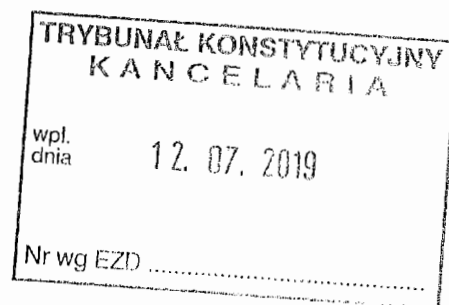
malgorzata@kowacz.pl

Kraków, dnia 8 lipca 2019 r.

Trybunał Konstytucyjny

al. Jana Chrystiana Szucha 12A

00-918 Warszawa

Skarżący: T   K   (PESEL   )
zam.

reprezentowany przez pełnomocnika adw. Małgorzatę Kowacz

Okręgowa Rada Adwokacka w Krakowie numer wpisu 2689

Kancelaria Adwokacka, ul. Krowoderska 11/2, 31 – 141 Kraków

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Działając imieniem Skarżącego na podstawie art. 79 Konstytucji wnoszę o stwierdzenie, iż przepis art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2018 r. pz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w zakresie w jakim dotyczy osób, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 32 ustawy, jest niezgodny z art. 67 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia .04.2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych oddział w W przyznał Skarżącemu emeryturę w związku z osiągnięciem przez niego powszechnego wieku emerytalnego. Na mocy art. 25 ust. 1 b ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy pomniejszył podstawę obliczenia świadczenia emerytalnego o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych. Odwołujący się bowiem w 2010 r. uzyskał prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, którą pobierał do czasu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego. Od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Skarżący złożył odwołanie do Sądu Okręgowego w K Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, który wyrokiem z dnia .02.2017 r. wydanym do sygnatury akt oddalił odwołanie powołując się na fakt, iż Skarżący nabył prawo do emerytury w powszechnego wieku emerytalnego z dniem .02.2016 r. a więc pod rządami art. 25 ust. 1 b ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który musi mieć zastosowanie do obliczenia wysokości należnego mu świadczenia emerytalnego. Sąd Okręgowy w K powołując się na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego wskazał również, iż w jego ocenie oczekiwanie Skarżącego na ustalenie emerytury w pełnym wieku emerytalnym w określonej wysokości nie miało charakteru ekspektatywy maksymalnie ukształtowanej ponieważ nie były spełnione wszystkie kryteria tego prawa tj. kryterium wieku. Od orzeczenia Sądu I instancji Skarżący złożył apelację, która została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K , Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia .03.2019 r. wydanym do sygnatury akt

Odpis tego orzeczenia wraz z uzasadnieniem został doręczony na adres Kancelarii pełnomocnika w dniu 10.04.2019 r. Sąd Apelacyjny w K oddalając apelację powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące naruszenia praw nabytych przez nowe prawo o skutku retrospektywnym. Sąd Apelacyjny w K przywołując treść tez orzeczeń Sądu Najwyższego wskazał również, iż bez złożenia wymaganego wniosku o ustalenie prawa do emerytury nie zostanie ono urzeczywistnione jako świadczenie przysługujące w określonej wysokości od konkretnie określonego miesiąca, skoro zaś Skarżący wystąpił o ustalenie emerytury po dodaniu art. 25 ust. 1 b ustawy o emeryturach i rentach z FUS to przy ustalaniu podstawy wymiaru nowej emerytury i jej wysokości należało stosować określoną wyraźnie w tym przepisie zasadę usprawiedliwionego pomniejszenia podstawy wymiaru emerytury z powszechnego wieku emerytalnego o sumy wcześniej pobranych emerytur. Skarżący wyczerpał więc wszelkie środki prawne zmierzające do kontroli prawidłowości decyzji w przedmiocie przyznania emerytury i określenia jej wysokości.

Co istotne w niniejszej sprawie, w dniu 6.03.2019 r. w sprawie o sygnaturze akt P 20/16 Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok uznający, iż przepis art. 25 ust. 1 b ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest niezgodny z art. 2 Konstytucji RP jednakże zawężając zakres wyrokowania jedynie do kobiet, które urodziły się w 1953 r., a które przed dniem 1.01.2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy.

Przepis art. 25 ust. 1 b ustawy o emeryturach i rentach z FUS był podstawą rozstrzygnięcia w sprawie Skarżącego tak przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych jak i później przez Sądy rozpatrujące środki zaskarżenia złożone w tej sprawie. Przepis ten jednak jak już wskazywał Skarżący w postępowaniu sądowym jest przepisem sprzecznym z Konstytucją w zakresie w jakim odnosi się do osób, które prawo do emerytury wcześniejszej nabyły przed dniem 1.01.2013 r. Mimo podnoszenia w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w K z dnia .02.2017 r. niekonstytucyjności przepisu, na którym oparta została decyzja ZUS ze względu na naruszenie konstytucyjnych zasad ochrony praw nabytych i zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wywodzonych z treści z art. 2 Konstytucji Sąd Apelacyjny w K nie oparł się na wykładni przepisu zgodnej z Konstytucją. Sąd Apelacyjny powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego również uznającego, że przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie są niezgodne z ustawą zasadniczą i winny być stosowane względem wszystkich ubezpieczonych. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 października 2017 r. (sygn. akt III UZP 6/17, Lex nr 2374973). wskazał, iż art. 25 ust. 1B ustawy o FUS ma zastosowanie do wszystkich spraw zainicjowanych wnioskami złożonymi po 1 stycznia 2013 r. bez względu na datę powstania prawa do emerytury powszechnej. W uchwale Sąd Najwyższy wskazał, że do naruszenia prawa nabytego przez nowe prawo o skutku retrospektywnym, miałyby miejsce wówczas, gdyby prawo to formułowało np. nowe, dodatkowe przesłanki nabycia prawa do emerytury lub też modyfikowało istniejące, np. wprowadzając wymaganie wyższego wieku lub dłuższego stażu. Czym innym jest natomiast prawo do emerytury nabyte na mocy art. 100 ustawy o FUS, czym innym zaś prawo do określonej wysokości świadczenia, która zostaje ustalona w decyzji organu rentowego. Zasada ustawowej gwarancji oznacza bowiem, że parametry i sposób ustalania wysokości świadczenia uregulowane są ustawowo (mogą zatem podlegać zmianom), a organ rentowy jest związany przepisami ustawy i nie może z ich pominięciem ustalić wysokości świadczenia.

Skarżący już w postępowaniu sądowym opierając się o treść argumentacji zawartej w postanowieniu Trybunału Konstytucyjnego wydanym w sprawie o sygnaturze akt P 11/14, wskazywał na niezgodność przedmiotowego przepisu z ustawą zasadniczą. Trybunał Konstytucyjny

wprawdzie postępowanie w sprawie z pytania prawnego Sądu Okręgowego w Szczecinie umorzył ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia, niemniej jednak w uzasadnieniu postanowienia zawarł szereg istotnych wskazówek interpretacyjnych, stanowiących potwierdzenie stanowiska Skarżącego prezentowanego tak w postępowaniu sądowym jak i w niniejszej skardze. W ślad za Trybunałem Konstytucyjnym w pierwszej kolejności należy zauważyć, że art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi, iż prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje zasadniczo z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Z kolei art. 129 ust. 1 tej ustawy stanowi, że świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Ustawa *expressis verbis* rozróżnia zatem moment powstania prawa do emerytury (renty) i moment wypłaty świadczenia. Daje temu wyraz także przez zamieszczenie wskazanych wcześniej przepisów w różnych jej rozdziałach, opatrzonych tytułami adekwatnymi do ich treści. W literaturze i orzecznictwie zwrócono dodatkowo uwagę, że złożenie wniosku o emeryturę nie przesądza jeszcze o przejściu na emeryturę i pobieraniu świadczenia. Wniosek może bowiem dotyczyć tylko ustalenia nabytego prawa i obliczenia wysokości świadczenia; moment realizacji powstałego uprawnienia zależy od woli ubezpieczonego (zob. K. Antonów, komentarz do art. 100, [w:] K. Antonów, M. Bartnicki, B. Suchacki, M. Zieleniecki, *Emerytury i renty z FUS. Emerytury pomostowe. Okresowe emerytury kapitałowe. Komentarz*, Warszawa 2014). Wyróżnienie tych odmiennych momentów, często niepokrywających się ze sobą, aktualizuje pytanie o konsekwencje zmiany treści norm prawnych następującej w okresie między nimi, w szczególności w świetle obowiązujących zasad konstytucyjnych, w tym wynikającej z art. 2 ustawy zasadniczej zasady ochrony praw nabytych.

Trybunał Konstytucyjny posiada bardzo bogaty dorobek orzeczniczy związany z powyżej wskazaną zasadą na gruncie prawa zabezpieczenia społecznego, który został podsumowany i rozwinięty w wyroku pełnego składu z 7 maja 2014 r. (sygn. K 43/12). W orzeczeniu tym Trybunał podkreślił, że zasadą ochrony praw nabytych objęte są także tzw. ekspektatywy, które w odniesieniu do praw emerytalnych Trybunał odróżnił od praw nabytych w drodze skonkretyzowanych ostatecznych decyzji przyznających świadczenia, jak i od praw nabytych *in abstracto* zgodnie z ustawą przed zgłoszeniem wniosku o przyznanie świadczenia. Według Trybunału ochrona przysługuje prawom podmiotowym nabytym *in concreto*, nabytym *in abstracto* oraz maksymalnie ukształtowanym ekspektatywom tych praw, w odróżnieniu od ekspektatyw, które nie są maksymalnie ukształtowane. Ze względu na fakt, iż nabywanie prawa do emerytury jest procesem wieloletnim, Trybunał wyróżnił w nim poszczególne okresy: nabycie

prawa przez imiennie określony podmiot, co jest potwierdzone wydaną przez upoważniony organ decyzją emerytalną, nabycie w sensie spełnienia wszystkich przewidzianych prawem warunków, lecz przed wydaniem stosownej decyzji, a także zazwyczaj kilkudziesięcioletni okres nabywania uprawnień emerytalnych. Trybunał, rozważając możliwe zmiany przepisów emerytalnych w okresie od przystąpienia przez dany podmiot do systemu emerytalnego do momentu, w którym kończy się pobieranie przez niego świadczenia emerytalnego, zauważył, że zmiany tego rodzaju mogą nastąpić w każdym z tych okresów. W dwóch ostatnio wyróżnionych okresach zmiany nie mogą odnosić się do warunków uzyskania prawa do emerytury, ponieważ jest ono już (in abstracto lub in concreto) nabyte, choć mogą dotyczyć warunków waloryzacji należnych świadczeń czy sposobu ich wypłaty. Konstytucyjnie jest niedopuszczalne odebranie słusznie nabytych praw emerytalnych. Natomiast w okresie nabywania prawa do emerytury zmiany warunków jego nabycia są możliwe, choć konstytucyjnie niedopuszczalne jest zniesienie prawa do emerytury (jeszcze nienabytego). Trybunał dodał przy tym, że swoboda ustawodawcy co do zmiany warunków nabycia świadczeń emerytalnych jest większa, jeśli perspektywa spełnienia owych warunków jest odległa i istnieje jakaś możliwość, by się do zmienionych warunków dostosować. Maleje natomiast wraz ze zbliżaniem się do momentu spełnienia warunków, zwłaszcza osiągnięcia granicy wieku emerytalnego.

Także w wyroku z dnia 6.03.2019 r. wydanym do sygnatury akt P 20/16 Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż wprowadzenie do ustawy o FUS mechanizmu potrącania kwot pobranych świadczeń z tytułu wcześniejszej emerytury przy obliczaniu podstawy emerytury powszechnej dla kobiet urodzonych w 1953 r. nastąpiło z naruszeniem wynikającej z art. 2 Konstytucji zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. Ze względu na zakres orzekania w tej sprawie uwagi Trybunału Konstytucyjnego odnosiły się do jednej tylko grupy ubezpieczonych niemniej jednak takie same konsekwencje dotknęły mężczyzn urodzonych po dniu 1.01.1949 r., którzy prawo do wcześniejszej emerytury nabyli na podstawie art. 32 ustawy, a więc z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W stosunku do nich również doszło do naruszenia zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa albowiem również w stosunku do nich mimo nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym przed dniem 1.01.2013 r. miał zastosowanie mechanizm potrącania, którego podstawę stanowi kwestionowany art. 25 ust. 1 b ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ubezpieczeni z tej grupy, którzy zdecydowali się przejść na wcześniejszą emeryturę przed dniem 1.01.2013 r., nie mieli - w momencie podejmowania tej decyzji na podstawie obowiązującego wówczas stanu prawnego - świadomości co do skutków prawnych, jakie może ona wywoływać w sferze ich przyszłych

uprawnień z tytułu emerytury powszechnej. Nie mogli przewidzieć, że przejście na emeryturę przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, będzie wiązało się z pomniejszeniem zgromadzonego kapitału o pobrane świadczenia, co będzie miało bezpośredni wpływ na sposób ustalania wysokości świadczenia w ramach emerytury powszechnej, a w konsekwencji na jej wysokość. Skarżący podejmując decyzję o złożeniu wniosku o przyznanie świadczenia emerytalnego z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w 2010 r. kierował się zasadami obliczania emerytur obowiązującymi w tej dacie kiedy to przejście na wcześniejszą emeryturę nie wpływało na wysokość świadczenia po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Podejmowanie decyzji o przejściu na wcześniejszą emeryturę nie może wiązać się z pozostawieniem w niepewności co do ukształtowania ich sytuacji prawnej w przyszłości, jeżeli jest konsekwencją decyzji podjętych w oparciu o obowiązujący stan prawny. Rozpoczęcie realizacji prawa do wcześniejszej emerytury, która bezpośrednio wpływa na wysokość emerytury powszechnej - w oparciu o zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa - stanowi podstawę uzasadnionego oczekiwania, że ustawodawca nie zmieni w sposób niekorzystny "reguł gry" w stosunku do osób korzystających ze swoich uprawnień na zasadach wskazanych w ustawie. Nie będzie tym samym pułapką dla tych, którzy w zaufaniu do obowiązującego prawa, określającego w dodatku horyzont czasowy wypłacanych świadczeń i zasad ich realizacji, skorzystali ze swoich uprawnień.

Zaskarżona regulacja zawarta w art. 25 ust. 1 b ustawy o emeryturach i rentach z FUS także w stosunku do mężczyzn z rocznika 1950 (i kolejnych), którzy spełnili przed dniem 1.01.2013 r. przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze narusza wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadę zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, jak również konstytucyjnie zagwarantowane prawo do zabezpieczenia społecznego wynikające z treści art. 67 ust. 1 Konstytucji. Jakkolwiek charakter normy prawnej zawartej w powołanym przepisie jest sporny jeśli chodzi o to czy kształtuje ona prawo podmiotowe to jednak nie budzi wątpliwości, że konstytucja podkreśla wyraźnie rangę prawa do zabezpieczenia społecznego, nadając mu w pełni egzekwowalny charakter. Ograniczenia zakresu dochodzenia niektórych praw socjalnych, przewidziane w art. 81, nie odnoszą się bowiem do prawa do zabezpieczenia społecznego (zob. wyrok TK z 8 maja 2000 r., SK 22/99, pkt III.2; zob. też wyrok SK 30/03, pkt III.3 czy w nowszym orzecnictwie SK 28/13, pkt III.3.1). W konsekwencji pomimo odesłania

do regulacji ustawowych, które mają określić formy i zakres zabezpieczenia społecznego, zawarte w art. 67 ust. 1 Konstytucji związane ustawodawcy zwykłego gwarancjami konstytucyjnymi jest niewątpliwie silniejsze, ponieważ treść omawianego prawa w jego zasadniczych elementach oraz jego granice są bezpośrednio kształtowane przez normę konstytucyjną (SK 22/99, pkt III.2). W konsekwencji nie można ustalić in abstracto, że przepis ten ma charakter wyłącznie programowy i nie może stanowić źródła praw podmiotowych, przykładowo w wyroku z dnia 17 czerwca 2014 r., P 6/12, pkt III.3 zabezpieczenie społeczne ujęto w kategoriach prawa podmiotowego odnośnie do prawa do zasiłku chorobowego w razie niezdolności do pracy. Z treści powołanego przepisu ustawy zasadniczej można również wywieść prawo podmiotowe ubezpieczonego do uzyskania świadczenia emerytalnego obliczonego według zasad zgodnych z obowiązującymi nie tylko przepisami prawa ale również zasadami konstytucyjnymi o ogólnym charakterze. Na prawo do emerytury składa się bowiem określone świadczenie, na wysokość którego wpływ mają różne czynniki, w szczególności staż pracy czy wysokość osiągniętych zarobków, a także od 1.01.2013 r. określone sposoby jego wyliczania, zgodnie z którymi kluczowy jest moment podjęcia decyzji o zaniechaniu czy też ograniczeniu aktywności zawodowej i po spełnieniu wymogów ustawowych przejścia na emeryturę w obniżonym wieku. Nie bez znaczenia jest fakt, iż wynikające z art. 67 Konstytucji prawo do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego nie może być postrzegana jedynie jako prawo socjalne mające co do zasady charakter norm programowych, czyli wymagają określonego działania przez władze publiczne (zwłaszcza przez ustawodawcę) dla ich urzeczywistnienia. W zakresie w jakim prawo to jest realizowane, a więc w zakresie określenia wysokości świadczenia emerytalnego, prawo zabezpieczenia społecznego winno być traktowane jako prawo podmiotowe, prawo do uzyskania godnego świadczenia emerytalnego obliczanego z uwzględnieniem prawa każdego człowieka do samodzielnego i suwerennego podejmowania decyzji o momencie i skutkach przejścia na emeryturę. Tak rozumiane prawo zostało naruszone w niniejszej sprawie albowiem Skarżący kierując się treścią obowiązujących przepisów prawa podjął decyzję o realizacji prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku ze spełnieniem przesłanek uzyskania świadczenia z tytułu pracy w szczególnych warunkach mając świadomość co do sposobu obliczania tego świadczenia i braku wpływu podjęcia decyzji w sprawie ubiegania się o nie na wysokość przyszłej emerytury. Tymczasem wprowadzenie zaskarżonej regulacji przy wyliczaniu wysokości emerytury z powszechnego wieku emerytalnego naruszyło zasadę ochrony praw nabytych, zasadę, która musi odnosić się również do praw podmiotowych przysługujących człowiekowi. Naruszającym bowiem tą zasadę jest ingerencja ustawodawcy w prawo obywatela, które nabył i co istotne w takiej formie, że obywatel nie jest w stanie cofnąć skutków podjętej uprzednio decyzji.

Zasada zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa ma ustalone i ugruntowane znaczenie w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego. Oznacza konieczność zapewnienia bezpieczeństwa prawnego jednostki. Sprowadza się ono do takiego stanowienia i stosowania prawa, aby nie stawało się „swoistą pułapką dla obywatela i aby mógł on układać swoje sprawy w zaufaniu, iż nie naraża się na prawne skutki, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i działań oraz w przekonaniu, iż jego działania podejmowane pod rządami obowiązującego prawa i wszelkie związane z nim następstwa” (zob. m.in. wyroki TK z: 12 grudnia 2012 r., sygn. K 1/12, OTK ZU nr 11/A/2012, poz. 134, cz. III, pkt 5.2.1; 12 maja 2015 r., sygn. P 46/13, OTK ZU nr 5/A/2015, poz. 62, cz. III, pkt 8.3). Trybunał wielokrotnie wskazywał, iż należy zbadać, „na ile oczekiwania jednostki, że nie narazi się ona na prawne skutki, których nie mogła przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i działań, są usprawiedliwione”. Jakkolwiek jednostka nie może racjonalnie oczekiwać, że system prawa pozostanie niezmieniony, w tym również, że dotyczące jej zmiany nie będą dla niej niekorzystne to jednak może ona żądać, aby wprowadzenie ewentualnych zmian nie następowało w sposób arbitralny, a więc nie było nieuzasadnione i zaskakujące oraz by nie naruszało przysługujących jej praw. (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r., P 20/16). Ustawodawca przysługujące mu prawo do dokonywania reform musi realizować z poszanowaniem praw jednostki, w tym gwarancji i nakazów wynikających z przepisów Konstytucji tak zawartych w ogólnych normach, jak i w przepisach określających wolności i prawa obywatela. Szczególne znacznie wprowadzanie takich zmian ma w przypadku ingerencji w nabyte świadczenia z zakresu zabezpieczenia społecznego, na których wysokość jednostka ma wpływ nie tylko poprzez pracę w określonym okresie i osiąganie określonych zarobków ale również jak ma to miejsce w niniejszej sprawie moment podjęcia decyzji o zakończeniu bądź ograniczeniu aktywności zawodowej i złożeniu wniosku o przyznaniu wcześniejszej emerytury. Należy również zauważyć, iż jakkolwiek reforma systemu emerytalnego dokonana się z dniem 1.01.1999 r. i w sposób zasadniczo niekorzystny kształtowała dotychczasowe rozwiązania z zakresu zabezpieczenia społecznego to jednak ustawodawca zdecydował się na stopniowe ograniczanie przywilejów wynikających np. z uzyskania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 6.03.2019 r. skoro ustawodawca pozostawił niektórym grupom ubezpieczonych wybór (po spełnieniu określonych warunków) powinien do momentu „skonsumowania” tych uprawnień utrzymać te same „reguły gry”. Osoby te miały świadomość dokonujących się zmian, działając jednak w zaufaniu do prawa, mogły dokonać wyboru i spodziewać się, że ustawodawca nie zmieni zasad co do sposobu obliczania wysokości.

Zaznaczyć należy, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6.03.2019 r. jakkolwiek mający niezwykle istotne znaczenie dla interpretacji przepisów art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS z perspektywy ich niezgodności z Konstytucją nie odnosi się bezpośrednio do praw Skarżącego i możliwości skorzystania przez niego z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego czy też Kodeksu postępowania cywilnego środków służących do wzruszenia decyzji i orzeczeń wydanych na podstawie przepisów niezgodnych z Konstytucją. Jako że niezgodność ta nie dotyczy jedynie sytuacji kobiet urodzonych w 1953 ale także sytuacji innych grup społecznych, w tym również mężczyzn urodzonych w 1950 r., którzy uzyskali prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach albowiem również ich prawa konstytucyjne zostały naruszone wprowadzeniem mechanizmu potrącania świadczeń pobranych, który nie istniał w dacie podejmowania przez te osoby decyzji o przejściu na wcześniejszą emeryturę.

Mając na uwadze powyższe wobec naruszenia konstytucyjnych praw Skarżącego wnoszę jak na wstępie.

Za Skarżącego – pełnomocnik

Załączniki:

1. pełnomocnictwo
2. wyrok Sądu Okręgowego w K Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia .02.2017 r. - sygn. akt
3. wyrok Sądu Apelacyjnego w K Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia .03.2019 r. - sygn. akt